

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/26/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824010200
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3824010200.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Tomáša Brinčíka a JUDr. Milana Straku, proti obžalovanému A. A., nar. XX.XX.XXXX B. C., trvale bytom D. E. XXX, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Ilava, trestne stíhanému pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. d) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 25. apríla 2024 prejednal odvolanie prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. marca 2024, sp. zn. 3T/11/2024 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. marca 2024, sp. zn. 3T/11/2024, bol obžalovaný A. A. uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. d) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 15.12.2023 v čase o okolo 01:00 hod. v Prievidzi na Ul. Nábrežie sv. Cyrila č. 362/43, v byte č. 15, pod vplyvom alkoholu, po predchádzajúcej hádke, týkajúcej sa toho, že si poškodená - bývalá družka F. G. dopisuje s bratrancom obvineného ohľadom sexu, jej vulgárne nadával a následne ju fyzicky napadol, a to tak, že ju niekoľkokrát udrel päšťami do oblasti tváre, dal jej facky, ťahal ju za vlasy a buchol ju o radiátor, a následne sa jej mal vyhrážať slovami „Zabijem ťa“, že ju „dobije“ a že „ju dá zahrabať do nejakej rokliny“, následne zaspal, a poškodená utiekla z bytu k susedovi o poschodie vyššie, ktorého požiadala o to, aby zavolať políciu, pričom konanie obvineného u poškodenej vzbudilo dôvodnú obavu o jej život a zdravie, a spôsobil jej zranenia - opuch tváre a rozbité čelo, ktoré si nevyžiadali lekárske ošetrenie.

Za to bol okresným súdom odsúdený podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona „per analogiam“ na trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, § 74 ods. 1 Trestného zákona okresný súd zároveň obžalovanému uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože prokurátor podal voči nemu proti výroku o treste v neprospech obžalovaného odvolanie ihneď po vyhlásení rozsudku do zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Prokurátor dodatočne písomne zdôvodnil podané odvolanie nasledovne:

„Prokurátor je toho názoru, že v predmetnej veci neboli splnené zákonné podmienky na aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam.

Podľa § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu.

Podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona, v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a v prípade trestných činov uvedených v odseku 3 písm. a) trest odňatia slobody nie kratší ako dvadsať rokov.

Výnimočnosť použitia tohto ustanovenia o znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom vyplýva už zo samotného názvu tohto ustanovenia. Nejde teda o pravidelný postup súdu a tiež preto jeho použitie nemôžu odôvodniť len bežne sa vyskytujúce skutočnosti.

Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 619/2005 Z. z. o podmienkach a postupe prokurátora pri konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu (ďalej len „vyhláška“) prokurátor pri zvažovaní vhodnosti konania o dohode o vine a treste a pri vyjednávaní dohody s obvineným okrem kritérií uvedených v odseku 2 berie do úvahy všetky relevantné skutočnosti, najmä

- a) ochotu obvineného spolupracovať pri vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní iných obvinených,
- b) minulosť obvineného, najmä skoršie odsúdenie,
- c) povahu a závažnosť trestného činu, ktorý je predmetom obvinenia,
- d) prejavenu ľútosť a pocit viny obvineného, jeho ochotu dobrovoľne prevziať zodpovednosť za svoje konanie,
- e) záujem na rýchlom a primeranom skončení trestnej veci,
- f) pravdepodobnosť usvedčenia obvineného v súdnom konaní,
- g) pravdepodobný dosah súdneho konania na svedkov,
- h) pravdepodobný trest alebo iné dôsledky v prípade, že obvinený bude usvedčený v súdnom konaní,
- i) verejný záujem, na základe ktorého by sa prípad mal prejednať v súdnom konaní na základe obžaloby podanej prokurátorom,
- j) náklady súdneho konania vrátane nákladov na prípadné odvolacie konanie,
- k) potrebu zabrániť oneskorenému skončeniu iných rozpracovaných trestných vecí,
- l) dosah na právo poškodeného a ochotu obvineného nahradiť škodu, ktorú spôsobil trestným činom.

Okresný súd v predmetnej veci analogicky aplikoval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého možno páchatel'ovi mimoriadne znížiť trest v konaní o dohode o vine a treste pokiaľ sa páchatel' k spáchaní skutku priznal. Mám za to, že vzhľadom na analogickú aplikáciu citovaných ustanovení je potrebné taktiež analogicky aplikovať ustanovenia vyhlášky a pri stanovení trestu vyhodnotiť aj kritéria v nej stanovené.

Z týchto kritérií nie je možné opomenúť posúdenie minulosti obžalovaného, najmä jeho skoršie odsúdenie (2018) a skoršie podmiennečné zastavenie trestného stíhania (2013). Je pravdou, že obžalovanému svedčí fikcia neodsúdenia (odsúdenie nie je možné vyhodnotiť v intenciách § 37 písm. m) Trestného zákona), avšak táto fikcia nebráni tomu, aby súd pri objasňovaní spôsobu života páchatel'a zisťoval povahu a závažnosť predchádzajúcich odsúdení a prihliadol k nim pri úvahe o tom, či obvinený viedol pred činom riadny život.

Pokiaľ teda ide o osobu páchatel'a, obžalovaný A. A. bol doposiaľ jedenkrát súdne trestaný. Odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/137/2018 zo dňa 21.11.2018 sa týkalo prečinu sprenevery podľa §213 ods. 1 Trestného zákona, pričom na páchatel'a sa t. č. hľadí, akoby nebol odsúdený. Okrem tohto odsúdenia bolo voči obžalovanému podmiennečne zastavené trestné stíhanie vo veci prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, pričom v skúšobnej dobe podmiennečného zastavenia trestného stíhania sa obžalovaný osvedčil. Okrem predmetných trestných činov, ktorých sa obžalovaný v minulosti dopustil, tak z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR je zrejmé, že obžalovaný sa opakovane dopustil agresívneho správania (násilia) voči ženám. Rozhodnutím sp. zn. OU-PD-OWS- 2021/016675 zo dňa 17.06.2021 bol obžalovaný uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d), písm. e) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej

len „zákon o priestupkoch“), ktorého skutku sa dopustil tak, že slovné a fyzicky napadol toho času svoju priateľku, s ktorou žili v spoločnej domácnosti. Taktiež rozhodnutím sp. zn. OU-PD-OVVS-2017/007480 bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. e) zákona o priestupkoch, ktorého skutku sa dopustil tak, že pod vplyvom alkoholu udrel rukou do tváre toho času svoju družku, čím jej podľa odborného vyjadrenia spôsobil zlomeninu nosa s minimálnym posunom.

V tejto súvislosti považujem za potrebné zdôrazniť, a to s poukazom na predchádzajúce dva priestupkové postihy obžalovaného za hrubé až násilné správanie voči ženám (r. 2017, 2021) a s poukazom na charakter skutku v aktuálne prebiehajúcom trestnom konaní (nebezpečné vyhrážanie bývalej družke za použitia násilia), že intenzita násilného konania obžalovaného voči ženám má stúpajúcu tendenciu. Vychádzam najmä z toho, že pri predchádzajúcich skutkoch sa obžalovaný „obmedzil“ na verbálne urážky a fyzické napádanie, pričom v prejednávanej veci okrem verbálnych urážok a fyzického napadnutia jeho konanie sprevádzali už vyhrážky smrťou.

Navyše obžalovaný sa prečinu nebezpečného vyhrážania v prejednávanej veci dopustil tak, že naplnil až dva znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty, t. j. trestný čin spáchal závažnejším spôsobom konania (násilím) a na chránenej osobe (blízka osoba). Naplnenie nie jedného, ale až dvoch kvalifikačných znakov skutkovej podstaty odôvodňuje záver o tom, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby sa javí ako prílišne benevolentné. Podľa ustálenej súdnej praxe naplnenie viacerých znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty sa má premietnuť nielen na druh, ale predovšetkým na výške ukladanej trestnej sankcie.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 veta prvá Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Keďže v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona má ukladaný trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívna zložka trestu) a vytvorí podmienky na jeho výchovu (výchovná zložka trestu), tak vychádzajúc z princípov humánnosti pri ukladaní trestu z uvedeného vyplýva (a súdna prax v tomto smere aj fakticky postupuje), že pri ukladaní trestov páchatelom v zásade u prvotrestaných osôb vystupuje do popredia výchovná zložka trestu pred represívnou. V prípade recidívy trestnej činnosti páchatel'a je však už nevyhnutné podstatne obozretnejšie pristupovať k posudzovaniu zabezpečenia výchovnej zložky trestu vo vzťahu k páchatel'ovi, keďže zistená recidíva logicky v zásade nasvedčuje o neúčte páchatel'a k záujmom chráneným Trestným zákonom a k tomu, že predchádzajúce tresty nevedli k prevýchove páchatel'a, teda k prijatiu skutočnému predsavzatia páchatel'a viesť riadny život. V takom prípade logicky musí v zásade prichádzať do úvahy uprednostnenie represívnej zložky pred výchovnou zložkou trestu. V neposlednom rade je taktiež potrebné prihliadať na dosiahnutie preventívneho pôsobenia trestu na obžalovaného pokiaľ ide o ochranu spoločnosti pred trestnými činmi.

Pokiaľ bol okresný súd pri úvahách o znížení dolnej hranice trestnej sadzby vedený tou skutočnosťou, že v rámci dohodového konania sa obžalovaný ku skutku priznal a tento následne oľutoval, tak priznanie sa ku skutku a uznanie viny v dohodovacom konaní v sebe neobsahuje žiaden etický aspekt ľútosti, či sebakritický postoj k spáchaniu trestného činu ako prísľub nápravy. Vo všeobecnosti môže ísť len o taktickú kalkuláciu so snahou dosiahnuť výhodu vo svoj prospech. Preto priznanie sa k spáchaniu trestného činu v rámci konania o dohode o vine a treste nemôže byť automaticky posudzované ako poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona, nie to ešte navyše ako dôvod na mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam. Dohoda medzi obžalovaným a prokurátorom nebola uzatvorená práve z dôvodu, že prokurátor nevyužil zákonnú možnosť v zmysle § 39 ods. 4 Trestného zákona a nenavrhol obžalovanému trest odňatia slobody pod dolnou hranicou trestnej sadzby. Pri určovaní druhu a výmery trestu v rámci dohodového konania prokurátor prihliadal na osobu obžalovaného, pričom ide o osobu, ktorá sa už

v minulosti dopustila úmyselnej trestnej činnosti. Uložené tresty (podmienečný trest odňatia slobody a podmienečné zastavenie trestného stíhania so skúšobnou dobou) zjavne nemali na obžalovaného dostatočný výchovný vplyv, aby mu zamedzili v ďalšom páchaní úmyselnej trestnej činnosti, pre ktorý dôvod prokurátor navrhol uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Možnosť mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody v zmysle § 39 ods. 4 Trestného zákona prokurátor nevyužil keďže mal za to, že u obžalovaného badať známky druhovej recidívy (násilie voči ženám) so stúpajúcou mierou závažnosti, pričom týchto protiprávnych konaní sa opakovane dopúšťal voči svojim blízkym osobám (družkám), vzhľadom na ktorú skutočnosť je potrebné na obžalovaného pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody, a to vo výmere (aspoň) na spodnej hranici základnej trestnej sadzby, ktorý trest podľa názoru prokurátora bude korešpondovať s možnosťami nápravy obžalovaného a potrebu ochrany spoločnosti pred ďalšou jeho trestnou činnosťou.

Zhrnúc už uvedené, trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov prokurátor považuje za prílišne benevolentný a za nedostatočný na nápravu páchatela, ktorý trest ho neodradí od páchania ďalšej trestnej činnosti a taktiež ho považuje za nedostatočný na ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu nezabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a nevytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život. Uložený trest nespĺňa predpoklady podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona. Je zjavné, že predchádzajúce sankcie nenapravili obžalovaného natoľko, aby ho odradili od páchania opätovnej trestnej činnosti. Uložený trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby obžalovaného A. A. neprevychová, nebude ho motivovať k náprave a zároveň nevystihuje mieru závažnosti skutku.

Vzhľadom na uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), e) Trestného poriadku z dôvodu porušenia ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 3T/11/2024-136 zo dňa 12.03.2024 vo výroku o treste, a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol a obžalovanému uložil podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.“

K podanému odvolaniu sa obžalovaný písomne nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí, konanom o podanom odvolaní, nadriadený prokurátor krajskej prokuratúry zotrval na podanom odvolaní a navrhol rozhodnúť tak, ako je uvedené v petite písomných dôvodov podaného odvolania. Obhajca obžalovaného a obžalovaný navrhli odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku okresného súdu o uloženom treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o uloženom treste, z obsahu odvolania prokurátora a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytykané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytykaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Na základe preskúmania veci odvolací súd zistil, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré vyhlásenie okresný súd prijal podľa § 257 ods. 7 Tr. por. Na základe tohto postupu okresný súd rozhodol napadnutým rozsudkom o vine obžalovaného, ktoré rozhodnutie o vine je nenapadnuteľné odvolaním.

Pokiaľ ide o odvolaním prokurátora namietanú neprimeranú miernosť nepodmienečného trestu testu odňatia slobody obžalovanému, z odôvodnenia podaného odvolania nevyplývajú žiadne námietky vo

vzťahu k skutkovým okolnostiam, ktoré viedli okresný súd k uloženiu predmetného trestu. Na základe preskúmania veci ani odvolací súd nezistil, že by okolnosti, z ktorých okresný súd vychádzal pri ukladaní trestu obžalovanému nemali oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Podstata odôvodnenia odvolania prokurátora podľa názoru odvolacieho súdu spočíva v tom, že podľa názoru prokurátora okresný súd nesprávne vyhodnotil skutočnosti, že obžalovaný bol doposiaľ jedenkrát súdne trestaný (v roku 2018) a jedenkrát bolo voči obžalovanému podmiennečne zastavené trestné stíhanie (v roku 2013) a tiež bol dvakrát priestupkovo postihnutý, ktoré okolnosti s poukazom na účel trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. odôvodňujú záver o neprimeranej miernosti obžalovanému uloženého nepodmienečného trestu odňatia. V súvislosti s uvedeným odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že v prípade podmiennečného zastavenia trestného stíhania sa obžalovaný osvedčil v skúšobnej dobe a pokiaľ ide o odsúdenie v roku 2018, na páchatela sa hľadí, akoby nebol odsúdený. Ak teda u obžalovaného platí zákonná fikcia neodsúdenia, je túto fikciu nevyhnutné dôsledne rešpektovať. Z okolností vyplývajúcich z odpisu z registra trestov a registra priestupkov možno podľa záveru odvolacieho súdu vyvodiť sklon obžalovaného k porušovaniu záujmov chránených zákonom, ktorú okolnosť okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu správne zohľadnil v uložení najprísnejšieho druhu trestu, a to nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Okresný súd sa dôsledne zaoberal so všetkými okolnosťami prejednávaného prípadu za účelom zabezpečenia dosiahnutia účelu trestnoprávnych sankcií v zmysle § 34 (Zásady ukladania trestov) a § 35 (Zásady ukladania ochranných opatrení) Tr. zák. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že tresty a ochranné opatrenia sú v dialektickom vzťahu, pričom ochranné opatrenia sú tiež prostriedkom na zabezpečenie ochrany spoločnosti pred páchatelom.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd na základe vykonaného dokazovania zistil u obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., teda, že obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval a žiadnu priťažujúcu okolnosť. U obžalovaného je daná prevaha poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami, v dôsledku čoho sa obžalovanému podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. znižuje horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Okresný súd dospel k záveru, že u obžalovaného je zároveň namieste pri ukladaní trestu použiť „per analogiam“ ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. Uložený trest odňatia slobody vo výmere päť mesiacov, teda pri spodnej hranici upravenej trestnej sadzby, považoval za spôsobilý v dostatočnej miere plniť účel trestu z pohľadu individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Odvolací súd konštatuje, že ustálená súdna prax, prezentovaná stanoviskom, publikovaným v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 44/2017, okresnému súdu umožňovala analogicky aplikovať ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. po individuálnom zhodnotení okolností prípadu obžalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu práve vyhlásenie o vine obžalovaného a prijatie tohto vyhlásenia okresným súdom je potrebné považovať za významnú pomoc obžalovaného pri objasňovaní trestnej činnosti, nakoľko takéto vyhlásenie obžalovaného zbavuje prokurátora uniesť dôkazné bremeno preukázať vinu obžalovaného v konaní pred súdom. Preto takéto okolnosť sa musí významným spôsobom prejaviť vo výmere uloženého trestu.

Pri ukladaní trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby analogickým použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. bol okresný súd viazaný ustanovením § 39 ods. 3 písm. e) Tr. zák. V zmysle tohto ustanovenia pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako šesť mesiacov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody menej ako päť rokov.

Napriek vyššie uvedenému uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere päť mesiacov možno v posudzovanom prípade považovať za správne a zákonné, nakoľko jeho uloženie, na základe skutočnosti, že obžalovaný spáchal trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti a za zistenej závislosti obžalovaného na alkohole, okresný súd priamo oprávňovalo ustanovenie § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák., ktoré je špeciálnym ustanovením k § 39 ods. 1 Tr. zák. Uvedené ustanovenie umožňuje súdu v takomto prípade uložiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ustanovenej Trestným zákonom, ak dospeje k záveru, že vzhľadom na zdravotný stav páchatela by bolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestnom kratšieho trvania, pričom v tomto prípade súd nie je viazaný ani obmedzeniami výšky trestu uloženého pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa ustanovenia § 39 ods. 3 Tr. zák.

S poukazom na to, že odvolací súd dospel k záveru o správnosti vyššie uvedených skutkových záverov okresného súdu, majúcich oporu vo vykonaných dôkazoch, stotožnil sa aj so záverom okresného súdu, podľa ktorého okresným súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere päť mesiacov za súčasného uloženia ochranného protialkoholického liečenia ambulantnou formou, predpoklad trvania ktorého je v zmysle § 35 ods. 6 Tr. zák. dovtedy, kým sa nesplní jeho účel, je spôsobilým prostriedkom na dosiahnutie ochrany spoločnosti v súlade s ustanovením § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák. Okresnému súdu je na základe uvedeného možné vytknúť len to, že v prejednávanom prípade pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby analogicky aplikoval § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák., hoci s poukazom na vyššie uvedené boli primárne splnené zákonné podmienky na aplikáciu špeciálneho ustanovenia § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zákona, ktoré pochybenie však nemalo žiadny vplyv na správnosť, teda primeranosť výšky uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zisti, že nie je dôvodné. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné. Preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.